Lugemine.

Motto: Pöllumees pöline rikkas, kui tema silmad lahti ja tema meel selge.

Linnud on pöllumehe köige suuremad söbrad.

Üksgi ametimees ei tunne nii selgeste kui pöllumees, mis see Jumala käsk tähendab: „Pale higi sees pead sa oma leiba sööma!“ Mite üksi adra taga käies, wikkatit läbi paksu rohu ja ristikheina tiirutates ehk sirbiga üht wiljakubu töise järele koku löigates ei tule temale see söna meele, waid ka seal, kus ta nende loomade wasta peab sõdima, kes ika jälle uueste tema seemne ja wilja, tema löikuse ja tagawara kallale tungiwad ja temale sagedaste ütlemata suure kahju teewad. Neist loomadest on peale

hiirte weiksed matlased ja röövikud ehk insektid köige kahjulisemad, sest nende siginemise wõimus on nii löpmata suur, et mõnikord pöllumehe peaaegu meele-äraheitmisele sunniwad. Mõnda muneb näituseks must araseajaja ehk rukki-mardik aastas enam kui 22,000 muna, ja üheainsa lehttäie ema poegade arw on suwe kohta mittu miljoni. Köige usinam käsi ei jõuaks üksi seesuguse hulgale ühtegi teha, ja meie põllud ja puud oleksiwad sagedaste neist waenlastest paljaks röövitud, kui pöllumehel mite abilisi ei oleks, kes seesugusest hulgast jagu saawad. Need abilised aga on meie söbrad linnud. Linnud on Jumalast meie taimede ja wiljale nagu kaitsjateks ja hoidjateks antud; sest wähe on neid linda, kes ainult taimetoidust elaksiwad; suurem jagu neid elab puttukatest ja röövikutest, keda meie puude ja wilja pealt koku korjawad. Aga weikene lind tarwitab oma pääwaseks toiduks niisama palju puttukaid ja nende mune ära,